УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ 75 років Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. з Ню Йорку: — BArcly 74125 УНСоюзу: BArcly 7-6337

РІК LXXVI. Ч. 57. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 27-го БЕРЕЗНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 27, 1969 No. 57. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 26 березня 1969

В АМЕРИЦІ

СЕНАТОР МАЙК МЕНСФІЛД КРИТИКУЄ в Сенаті Департамент Оборони за становище в справі керованих ракет. Протиракетну оборону давніше називали Сентінел, тепер її називають Сейфґард, бо так про неї говорив на пресовій конференції президент Ніксон. Провідник сенатської демократичної більшости сенатор Менсфілд твердив, що Пентаґон пішов дальше від тієї програми Сейфґард, про яку згадував Ніксон. Ніксон плянував поставити оборонні протиракетні станиці в стейтах Монтана і Північній Дакоті, а секретар оборони Мелвін Р. Лерд в Сенатській Комісії Військових Справ розгорнув широку оборонну програму проти ворожих ракет, якими СССР загрожує цій країні.

СЕНАТОР ГОЛЛЕНД ПРОТИ ХАРЧОВОЇ допомоги за допомогою марок. Сенатор демократ Спессард Д. Голленд із Флориди, який є головою Сенатської Підкомісії в справі видатків на рільничі справи, заявляє, що він проти того, щоб харчову допомогу давали вбогому населенню за допомогою марок, на які можна діставати в крамницях харчі. За марки платить готівку урядова аґенція. Треба додати, що очолювана сен. Голлендом підкомісія ствердила численне населення, яке голодує. Член підкомісії сенатор демократ із Південної Дакоти Джордж Мек Ґаверн звітував, що на самій тільки Флориді недоїдають 22.000 сезонових робітників і 4,000 місцевого населення в повіті Колліяр.

АСТРОНОМИ ТВЕРДЯТЬ, ЩО МАЮТЬ переконливий доказ на те, що в атмосфері Марса існує вода, що може бути доказом того, що на Марсі існує життя. Астрономи признають, що кількість води в атмосфері над Марсом не велика, але тепер існують докази, що повітря над Марсом не таке сухе, щоб там не могло існувати життя. Астрономи твердять, що темні плями на Марсі, які навесні поширюються щораз далі на південь — це може бути рослинність, яка появляється на Марсі (весною й літом). Ці темні плями видко з Землі за допомогою сильних телескопів.

ЗМЕНШУЮТЬСЯ АМЕРИКАНСЬКІ ІНВЕСТИЦІЇ поза межами ЗСА, як це стверджує Департамент Торгівлі. Цілість інвестицій незначно збільшується, але зменшується темп цього збільшення, коли його порівнювати з темпами попередніх років, починаючи від 1960 до 1966-го року. Від 1960 до 1966 року інвестиції американських промисловців в закордонні філіяльні бизнеси збільшувалися на 20 відсотків річно. Інвестиції з 1967 року були на 7 відсотків більші від 1966 року. В 1968 році вони збільшилися тільки на 3 відсотки в порівнянні з 1967 роком. Уряд закликає бизнесменів якнайменше долярів видавати за кордон, щоб чужі уряди не мали за що купувати американське золото по максимальній ціні — 35 дол. за одну унцію.

ЧИСЛО ПРОДАНИХ АВТ ВІД 11-20 БЕРЕЗНЯ ц. р. зменшилося на 1 відсоток в порівнянні з тим самим часом минулого року. Цього року в згаданому часі чотири найбільші автомобільні корпорації продали 253,166 авт, а в 1968-му році — 255,877. Це загальне зменшення числа проданих авт настало, хоч фірми Дженерал Моторс і Форд в цьому році збільшили свої числа проданих авт. Це вже друга декада в березні, в якій зменшується число проданих авт в порівнянні з числом минулого року. В першій декаді березня ц. р. продали ці чотири фірми 176,558 авт, а минулого року від 1-10 березня вони продали 189,675 авт.

У СВІТІ

ЛІДЕР АНҐІЛЬЦІВ РОНАЛД ВЕБСТЕР ЗАЯВИВ на Комісії Об'єднаних Націй для справ колоніялізму, що Анґілла готова переговорювати з Британією, але тільки після того, як Британія відкличе з Анґілли своє військо. Та 24-членна Комісія рішила вислати до Анґілли делеґацію для перевірення тамошньої ситуації, але Британія не визнала права Комісії втручатися в ту справу. Вебстер заявив, що за кілька днів вернеться до Анґілли і твердив, що він не „втік", а виїхав до Ню Йорку просити допомоги від Об'єднаних Націй, а також тому, що британці зайняли його бюро.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ПРИЗНАЛА, що її кораблі переводять, в рямцях морської фльоти Атлантійського Союзу (НАТО), стежну службу на Балтійському морі. Західньо - німецька заява прийшла у відповіді на закиди польської преси, що німці переводять „шпигунство" на Балтійському морі. „Балтійське море не є ані морем польським ані совєтським, — кажеться в німецькій заяві, а морем міжнародним і всі держави мають право користуватися ним"

ДО ПАРИЖУ МАЄ ПРИБУТИ в найближчих днях редактор офіційного південно - в'єтнамського часопису, полк. Фам Ляк Фук, щоб стрінутися з своїм братом, колишнім сотником, який є членом делеґації В'єтконґу на Паризькій конференції. Вільні південні в'єтнамці посвоячені з багатьма теперішніми в'єтнамськими комуністами, одні й другі були шкільними товаришами. Тому на терені Парижу існують контакти між ними, які — за твердженням газет — можуть допомогти до виходу Паризької конференції про В'єтнам з її теперішньої „сліпої вулиці".

КИТАЙСЬКІ КОМУНІСТИ РАПТОМ ПРИПИНИЛИ лайливі виступи проти Москви. На прийнятті, що його влаштувала амбасада Пакістану в одному готелі в Пейпінґу, були приявними прем'єр Чу Ен-лай, а його заступник віце - прем'єр Гшіє Фу-чіх виголосив промову, в якій ані разу не назвав за іменем Совєтського Союзу, ані Індії й Ізраїлю, проти яких комуно - китайські політики обов'язково лаються при кожній нагоді. Названий китайський комуніст тільки раз згадав про „модерних ревізіоністів і їх лакеїв", але совєтські й сателітські дипломати не взяли тієї завваги на свою адресу й залишилися на прийнятті.

У РИМІ СТАЛИСЯ в останньому тижні дивні крадежі — реліквій у церквах. Хтось украв лобину святого Сильвестра з святині в центрі міста, але повернув ту реліквію неспостережно в два дні згодом. Зате зникла частина ноги святої Терези, еспанської монахині з 16-го сторіччя і вкрадено лобину грецького мученика з 4-го сторіччя, святого Крісодоно. Тому, що в усіх тих випадках винуватці залишили незаторкненими золото й самоцвіти у тих святинях, то припускають, що йдеться або про когось несповна розуму, або про аґентів якогось екстраваґантного колекціонера.

Трудо заявляє, що Канада вестиме дружню, але ясно незалежну політику у відношенні до ЗСА

Вашингтон. — Канадійський прем'єр П'єр Елліот Трудо, промовляючи під час другого дня візити в президента Ніксона в Національному Пресовому Клюбі, заявив, що ним очолюваний канадійський уряд вестиме дружню, але ясно незалежну політику у відношенні до ЗСА. Трудо підкреслив потребу продовжувати дружні взаємини Канади з цією країною. Та канадійський прем'єр додав, що приязнь не значить, що обидві ці держави мусять іти однодушно у всіх справах. П. Трудо відповів на запит журналіста, що він дістав нові технологічні інформації від президента Ніксона в в справі протиракетної оборони. В цій справі канадійський прем'єр відмовився зайняти становище, кажучи, що в Канаді є система кабінету міністрів, в якій самі міністри відповідають за свої ресорти, і тому прем'єр без міністрів не може вирішувати жадних проблем. Про ракетну систему „Сейфґард" говорив і президент Ніксон в готелі Шератон Парк. Він обороняв цю систему тому, що СССР вже розмістив свою протиракетну оборону, отже ЗСА не „спровокують" комуністів, як побоюються противники оборонної системи „Охорона" (Сейфґард). Прем'єр Трудо повторив свою давнішу заяву, що Канада визнає Комуністичний Китай.

Уряд Ніксона плянує масову продукцію мешкань

Вашингтон. — Секретар мешканевих справ і міського розвитку Джордж Ромні заявив репортерам, що дешеві мешкання для незаможнього населення можна тоді будувати, коли перейдеться до масової продукції. Ромні давніше був директором автомобільної корпорації і знає, що можна було дешевше продавати авта аж тоді, коли автомобільна продукція почала використовувати найновіші технологічні засоби та взялася за масову продукцію авт. Ромні каже, що це саме мусить статися і з будовою дешевих мешкань. Згідно з пляном Ромні мали б річно продукувати від 250.000 до 350.000 мешканевих одиниць. Він конферував вже в цій справі з представниками мешканевого промислу. Та Ромні заявляє, що його плян можна буде почати здійснювати не скорше, як за три роки. Він сказав, що не можна нарисувати пляну нового моделю авта за кілька місяців. Подібно не можна виготовити плян дешевого мешкання в масовій продукції в короткому часі. Всі стейти й міста мають подати числа, скільки вони потребують нових мешкань. Після того великі будівельні фірми мають виявити, яку продукцію вони зможуть дати і в якому часі. Будівельні фірми мають подати конкуренційні ціни нових мешкань.

Айзенгавер залишається на критичному списку пацієнтів

Вашингтон. — Лікарі ствердили 25-го березня, що колишній президент Двайт Д. Айзенгавер і надалі критично недужий, бо його серцеве недомагання з минулого тижня було дуже сильне. Лікарі відмовилися виявити, чи 78-річний пацієнт зможе пережити це найновіше недомагання серця, яке внаслідок послаблення м'язів не могло помпувати крови до різних частин тіла, і кров залишалася в легенях. В бюлетені з вечора 25-го березня пишеться про те, що „стан здоров'я пацієнта не погіршився в останніх 24-ох годинах, але стан його здоров'я і надалі критичний". В бюлетені говориться про те, що важко передбачити дальший розвиток останнього серцевого недомагання Айзенгавера, який досі виявляв надзвичайну силу перемагати недуги. Він досі переміг 7 серцевих атак, в тому 4 були після 29 квітня 1968 року. Серце пацієнта б'ється „в нормальних межах", це значить від 60-ох до 100 разів на одну мінуту.

При КУК оформився Краєвий Центр Українських Шкільних Рад

Вінніпеґ. — Згідно з ухвалою IX Конгресу Комітету Українців Канади, створено й оформлено нову установу в Канаді — Крайовий Центр Українських Шкільних Рад, КЦУШР. Нову установу очолила п-і Наталія Когуська. КЦУШР має допомагати в координуванні навчальної і виховно - методичної праці всіх українських Шкільних Рад, які працюють у Канаді. Пресовим референтом КЦУШР є п-і Надія Піп, яка повідомила про створення нової крайової української установи.

Молодий українець Джеймс Карабіна кандидує на радного м. Вунсакет

У виборах управи міста Вунсакет, стейту Ровд Айленд, які відбудуться вже 1-го квітня ц. р., кандидує на пост міського радного молодий 21-річний українець Джеймс Карабіна, сеньйор студент Ровд Айленд Коледжу у Провіденс. Джеймс Карабіна є сином українських іміґрантів і за прикладом батьків бере дальше участь у громадському житті українців. Він також є членом 206-го Відділу Українського Народного Союзу, Т-ва Запорозька Січ у Вунсакеті.

Джеймс Карабіна

Декілька днів тому, на місячних зборах цього відділу УНСоюзу, молодий кандидат на радного міста Вунсакет Джеймс Карабіна виступив перед членами цього місцевого Т-ва і представив їм свої пляни праці на пості радного міста. Одною із головних точок його програми є опіка та допомога в осягненні освіти дітям незаможних родин. Якщо б Джеймс Карабіна виграв вибори, він був би наймолодшим досі в історії радним міста Вунсакет, Ровд Айленд.

Петро Шелест лає Комуністичний Китай, ЗСА і Західню Німеччину

Москва. — Перший секретар компартії України та водночас учасник 11-членного Політбюра компартії СССР, Петро Шелест, виголосив у Києві у вівторок 24 ц. м. (там була вже середа 25-го) промову з нагоди відзначення 50річчя Київської Військової округи і використав ту нагоду для лайок однаково проти Комуністичного Китаю, як З'єднаних Стейтів і Західньої Німеччини. Шелест, який відіграв був сумну ролю при вирішуванні у Москві, чи треба збройною інтервенцією протидіяти демократизації комуністичного режиму в Чехо-Словаччині, заявив, що спровокування китайськими комуністами збройної сутички на Далекому Сході було „ножем в спину" Совєтського Союзу, бо сталося саме під час загостреної ситуації довкола Західнього Берліну. Але Шелест перестерігав, що не вважаючи на ворожу політику „кліки Мао Тсе-тунга" — „не вільно ані на мить забувати мілітаристичного, зрадливого й агресивного імперіялізму Заходу під проводом З'єднаних Держав і Західньої Німеччини". Московські газети ані ТАСС не передали тієї войовничої промови П. Шелеста й західні кореспонденти в Москві коментують це, як доказ, що Шелест не має за собою всієї верхівки Кремлю. Однак також інші совєтські партійні „достойники" виступили в останніх днях проти Комуністичного Китаю: напр., член партійного Секретаріяту Борис Пономарьов, промовляючи в Москві на зібранні з нагоди 50-тиріччя Комуністичного Інтернаціоналу, назвав сучасний китайський комунізм „реакційно-націоналістичним маоїзмом". Про відносини супроти Пейпінґу звітував на тайному засіданні з'їзду комуністів у Будапешті 17 ц. м. Леонід Брежнєв.

У Пакістані зрезиґнував президент, проголошено воєнний стан

Дакка. — Пакістанський президент Мохаммед Аюб Хан проголосив через радіотелевізію в минулий вівторок 25 ц. м. звернення до народу, в якому зрікся своєї влади, проголосив воєнний стан і передав владу в руки збройних сил, з тим, що головним виконавцем воєнного стану, себто правителем держави, став командант армії, генерал А. М. Ахія Хан. Шефи морської фльоти й летунства заявили тому генералові свою повну підтримку й увійшли до верховного державного проводу. Президент Аюб Хан ствердив, що „ситуація в країні раптово погіршується", оскаржив провідників опозиції, що між ними „нема нікого, який протиставився би тому божевіллю" та заявив, що він, Аюб Хан, „не може головувати на процесі руйнування країни". Аюб Хан скинув вину за поширення анархії в краю на опозиційні політичні партії і їх провідників, які одні з одними розсварені, вимагають негайного здійснення всіх їх вимог ще перед парляментарними виборами та не мають відваги ані сили протиставитися анархічній течії. Мохаммед Аюб Хан прийшов був до влади також шляхом військового перевороту в жовтні 1958 року й тоді теж парляментарні вибори повинні були відбутися в 1959 році. Тому два тижні він погодився з опозиційними лідерами щодо приверненця в Пакістані парляментарного устрою й розписання виборів, — тепер та угода уневажнена. Пакістан — це велика держава, розміром понад 365.000 кв. миль із кругло 110 мільйонами населення. Пакістан дістав державну незалежність в 1947 році, з поділу британського „коронного краю" Індії. Президент Аюб Хан користувався підтримкою збоку СССР — проти Індії.

Уряд Південного В'єтнаму готовий переговорювати з В'єтконґом

Сайґон. — Південно-в'єтнамський президент Нґуєн Ван Тіє заявив на пресовій конференції із кругло 20 американськими, британськими й французькими журналістами, що він уповноважив віце-президента Нґуєна Као Кі, який перебуває в Парижі, повести тайні розмови з комуністами. Тіє заявив, що ті розмови можуть вестися одночасно з Північним В'єтнамом і В'єтконґом, разом або окремо, без ніяких передумов і без обмеження числа учасників. Однак Тіє заявив, що у Південному В'єтнамі не може бути уряду з участю комуністів, хоч члени В'єтконґу можуть взяти участь у виборах і займати всякі нижчі державні становища. Зрештою — він відмовився подати будь-які подробиці пропозицій, що їх його уряд готов пред'явити комуністам в засекречених розмовах. Водночас президент Ніксон, промовляючи у Вашингтоні на прийнятті Крайової соціяції Радіомовлення, потвердив свій давніший погляд, що найкращий поступ на Паризькій конференції можна зробити у засекречених розмовах, а не на відкритих пленарних сесіях. Він відмовився сказати, чи такі розмови вже ведуться, ким, де і про що, бо — заявив Ніксон — „якщо розмови мають бути приватними, то вони мусять бути приватними". За негайними коментарями преси — заява південно-в'єтнамського президента Нґуєна Ван Тіє прийшла внаслідку натиску з американського боку й вона повинна довести до зрушення Паризької конференції з мертвого місця, дармащо переговори з комуністами будуть напевне довгі й дуже морочливі.

Місто Вилкове над Дунаєм було затоплене повінню

„Протягом цієї зими Дунай кільканадцять разів вилився з берегів. Знову вода почала підійматись у середині лютого", інформувала „Молодь України" з 23 березня. Березнева повінь змусила евакуювати понад 8 тисяч жителів того міста Одеської области з усіх одинадцяти тисяч. Вода піднялась на 241 сантиметр, доводилось рятувати людей ґелікоптерами. Ґазета розповідала: „З наближенням ранку бажаючих покинути затоплене місто більшає. Працювати стає дедалі важче. Морозявий вітер обпікає обличчя. Від вогкости і металу в ґумових чоботах мерзнуть ноги. Особливо важко водолазам. По пояс, по груди у крижаній воді вони виносять на спині на руках з дворів і хат жінок стариків, дітей. З люка висувається голова водія Анатолія Сербіна. Лише по рухові губів на почорнілому обличчі водія можна догадатись, що він питає старшого групи, куди їхати". Вода в тому районі спала після 21 березня, але весняні грізні розливи Дунаю ще попереду. Хоча повені в м. Вилкове та сусідніх щороку знищують багато будівель, жадних загат дотепер там не встановлено.

Владики Українських Церков посвятять наріжний камінь під пам'ятник Тарасові Шевченкові в Арґентині

Буенос Айрес. — Справа воздвигнення пам'ятника Тарасові Шевченкові в столиці Арґентини посувається великими кроками вперед, не зважаючи на те, що збірка фондів ще відстає від запланованої необхідної суми. Комітет Будови пам'ятника Т. Шевченкові, під керівництвом д-ра Василя Іваницького, повідомив 23 березня, що вже призначено дату посвячення наріжного каменя під пам'ятник Генієві України: неділя 27 квітня 1969 р. Акт посвячення наріжного каменя виконають Апостольський Екзарх для українців-католиків у Арґентині Владика Андрій Сапеляк і Єпископ Української Православної Церкви для вірних у Південній Америці Владика Іов Скакальський. Посвячення відбудеться о 3-й г. по полудні, в парку „Палермо", поблизу пам'ятників Джорджеві Вашинґтону і Льос Еспаньолес, навпроти ч. 3502 Авеніди Лібертатор ген. Сан Мартін, ріг вулиці Дарагейра. Після Посвячення о год. 5-й в сальоні Колеґії Сан Хозе, вул. Азкуенаґа 158, відбудеться Академія, присвячена Генієві і Пророкові нашого народу. В програмі: доповідь в еспанській мові — проф. д-ра А. Ватістесса, в українській мові — І. Чарнецького, інсценізація на тлі творів Тараса Шевченка під мистецьким керівництвом М. Голодника і обширна концертова частина.

Представники центральних організацій запевняють поміч у придбанні дому УККА

Ню Йорк. — Представники центральних громадських установ, більшість яких мають свій осідок у цьому місті, схвалили заходи УККА в справі придбання центрального дому УККА та його членів - центральних установ в ЗСА й запевнили Екзекутиву УККА про свою активну допомогу з збірці фондів на цю конечну й невідкладну акцію. Сталося це на нараді представників центральних установ, членів УККА, що відбулася в Ню Йорку 21-го березня 1969 р. в приміщенні Українського Народного Дому. На нараді придбання дому УККА з'ясували справу дир. канцелярії УККА та член екзекутиви мґр. Іван Базарко і касир УККА, д-р Ярослав Падох. Доповідачі твердили, що одною з головних перешкод у праці УККА є брак відповідного приміщення для канцелярії, репрезентації та зберігання матеріялів, які нагромадилися в УККА. Самий осідок УККА в місті, в якому находиться Об'єднані Нації та світовий політичний і фінансовий центр, вимагає відповідного приміщення для праці і репрезентації. В теперішнім приміщенні неможливо вести ніякої репрезентативної праці, а й щоденна праця є дуже обмежена. Відповідні приміщення потребують також наші центральні установи, а втім їх приміщення під одним дахом безсумніву причинилось би до більшого наближення й співпраці.

Приявні в дискусії підмітили користі, які може принести такий центральний дім та детально намічували заходи придбання фондів на нього, й то значних фондів, вимагаючи, щоб УККА не обмежувався до скромного будинку, але старався набути будинок, який, подібно, як будинок Українського Інституту Америки, гідно репрезентував би українську громаду в ЗСА. Приявні в імені своїх установ задеклярувати повну піддержку акції УККА в набутті такого дому, як власними пожертвами на цю ціль, так участю у збірці фондів від цілого громадянства, а зокрема свого членства та своїх Відділів. Окремо підмічено потребу активної участи в збірці фондів наших фінансових установ й схвалено апель до наших банкових установ, а зокрема Кредитівок, щоб вони стали збірковими станицями фондів для цієї першої, на крайову міру закросної акції придбання першого центрального дому, набутого коштом цілого краю.

Закінчуючи дискусію, представники УККА поінформували, що спираючись на раніших ухвалах Екзекутиви Ради Директорів УККА та на основі прихильного відношення до цієї акції наших центральних установ, канцелярія УККА звернеться в скорому часі до всіх українських установ, центральних і місцевих, та до всього громадянства із закликом скласти щедрі пожертви на дім УККА, сподіваючись живого відгуку на цю нову, чергову, загально - громадську акцію.

У ЗСА перевидано „Замітки і матеріяли до історії української революції" Павла Христюка

Ню Йорк. — Видавництво Чарторийських в Ню Йорку перевидало фототипічним способом одну з найосновніших праць до історії українських визвольних змагань „Замітки і матеріяли до історії української революції 1917-1920 рр." Павла Христюка. Перевидання здійснено з віденського видання цих заміток і матеріялів, що було опубліковане в 1921-1922 роках Українським Соціологічним Інститутом у Відні. Усі чотири томи первісного видання Соціологічного Інституту передруковано на доброму папері у збільшеному форматі й оправлено разом в одну велику 708-сторінкову книгу у твердому полотняному переплеті. Видавництво Чарторийських здійснило передрук цієї важливої збірки матеріялів 1969 року, з нагоди 50-ліття Соборности України — для студій. Автор й упорядник цієї збірки матеріялів до історії української революції Павло Христюк, народжений 1890 року, був провідним діячем часів українського державного будівництва, членом Центральної Ради від Української Партії Соціялістів Революціонерів, генеральним писарем Генерального Секретаріяту в 1917 році, міністром внутрішніх справ УНР в 1918 році. В 1920-24 рр. перебував на еміґрації у Відні. Після свого повороту в Україну був большевицьким режимом зліквідований. Перший том „Заміток і матеріялів" П. Христюка охоплює періоди національно-культурницький і національно-політичної боротьби 1917 року, у другому томі насвітлений період проголошення й будівництва Української Народньої Республіки, у третьому — період гетьманської держави і в четвертому період Директорії УНР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Supscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Трудо у Ніксона

Канадійський прем'єр Елліо Трудо, який в минулий понеділок і вівторок відбував наради з Ніксоном та його найближчими співробітниками, перший голова уряду чужинецької держави, який приїхав до ЗСА з офіційними відвідинами за урядування нового Президента. Так воно властиво й повинно бути: адже Канада — найближча сусідка З'єднаних Стейтів, друга англомовна країна на американському континенті, традиційний найближчий союзник із спільними кордонами довжиною 3.986 миль, неуфортифікованими й відкритими для свобідного подорожування громадян обох країн.

Але в останніх роках ідилічні американсько - канадійські відносини дещо попсувались. Із зростом канадійського населення, його добробуту й новими можливостями економічного розвитку поглиблюється нехіть канадійців до американського капіталу, що в деяких ділянках — наприклад, в автомобільному і нафтовому промислі — запанував у Канаді на 100 відсотків. Усі ліві канадійські елементи, особливо в колах інтелектуалів, сприяють демонструванню „незалежної" від ЗСА закордонної й торговельної політики, яка в практиці проявляється передусім у „співіснувальних" жестах супроти різних комуністичних держав.

Канада найперша зламала проголошений Америкою торговельний бойкот Куби і своїм експортом збіжжя великою мірою допомогла закріпитися режимові Фіделя Кастра. Минулого року, з приходом до влади представника Ліберальної партії Елліо Трудо, якого з ентузіязмом підтримували під час його виборчої кампанії всі „ліві", Канада за посередництвом Швеції розпочала переговори з Пейпінґом про визнання комуністичного Китаю й нав'язання з ним дипломатичних взаємин. Під знаком запиту стала участь Канади в Атлантійському Союзі (НАТО), хоч у цій справі уряд Трудо не прийняв ще остаточного рішення.

Подорож Трудо до Вашинґтону набрала драматичного характеру в зв'язку з рішенням президента Ніксона саме минулого тижня створити в Америці систему протиракетної оборони, спершу в дуже обмежених розмірах. Це рішення схвилювало всі ліберальні кола в Канаді, які вважають, що напружені відносини між Вашинґтоном і Москвою є найбільшою загрозою для Канади, бож атомово-ракетна війна між ЗСА й СССР відбувалася б через канадійську територію. Ліві й ліберальні канадійські кола віддавна вважають за найкращу ґарантію безпеки для Канади — проголошення нею „невтралітету" з виступом із НАТО та відкиненням доктрини про одностайність північно - американського континенту, з логічним висновком потреби одностайної північно - американської стратегії. Рішення президента Ніксона заступити проєкт „Сентинелу" проєктом „Сейфґарду" (самозабезпеки) не заспокоїло ліберальні кола Канади, а, навпаки, заалярмувало їх, як мариво нової „загрози". Водночас опозиційні до уряду Трудо партії добачили в тому рішенні Ніксона — провал політики Трудо. Внаслідок цього 19-го ц. м. відбулося надзвичайне засідання канадійського парляменту, яке тривало цілу ніч. Трудо зформулював своє становище до проблеми протиракетної оборони завуальованою мовою: „Не хочу сперечатись щодо канадійської проблеми, якщо йдеться про трохи більше забезпеки для нас і трохи менше забезпеки для миру і майбутности світу". Це характеристичне для всіх лібералів становище: треба вирektися власної забезпеки проти Москви, щоб не провокувати її!

Тож, можна здогадуватися, в розмовах Трудо з керівними мужами ЗСА проблема спільної оборони Північної Америки стояла на першому місці. Канада має із ЗСА договір у справі Північно - американської летунської оборони (НОРАД) із спільними влаштуваннями і спільним штабом. 30 березня м. р. продовжено цей 10-річний договір на 5 років, з виразним застереженням, що не стосується він протиракетної оборони. Це застереження зроблено, очевидно, під натиском ліберальних політиків і всупереч усім міркуванням військового характеру. Справи НАТО, розмови Ніксона під час його недавньої подорожі по Европі, приготування Канади до визнання комуністичного Китаю, нафтова політика Канади і т. п. проблеми напевне виповнювали вашинґтонські канадійсько - американські наради.

ЗСА й Канада мусять жити в згоді, приязні і тісному союзі. Велика більшість канадійського народу свідома цієї правди, і ніякий канадійський уряд не буде її заперечувати, а всі дисонанси мусять бути зліквідовані.

В. Ткач

МОСКВА ВЕРТАЄТЬСЯ ДО „КОЕКЗИСТЕНЦІЇ"?

Після окупації Чехо - Словаччини дехто з експертів справ Сходу вважав, що політиці „мирного співіснування" поміж Заходом і Сходом настав кінець. І то не тому, що Захід відкидав цю політику: навпаки, політика західнього світу, пожурившись трохи над долею Чехо - Словаччини і виступивши з відповідними у таких випадках протестами, твердила далі про конечність шукання можливостей замирення з СССР. Такий висновок можна було зробити і з заяв президента Ніксона під час його недавньої, назагал вдалої, подорожі по европейських країнах. Нюансом у заявах Ніксона було хіба лише те, що він підкреслював необхідність утримання єдности і сили західнього світу та виразно зазначав, що Захід ні в чому не поступиться перед комуністичним блоком: мир з СССР, але повна свобода для країн Заходу.

Виглядало так, що це, властне, Москва має намір покласти край політиці коекзистенції. Бож треба мати на увазі не тільки окупацію Чехо - Словаччини, але й нову доктрину про „обмежений суверенітет" соціялістичних країн, заяву про те, що СССР має право інтервеніювати в Західній Німеччині, якщо буде почувати себе загроженим, а насамперед аґресивний тон проти „західніх імперіялістів", в першу чергу проти ЗСА і Західньої Німеччини.

Вершком войовничо - аґресивної пропаґанди з Москви була явно приготовлювана криза довкола Берліну в кінці лютого і на початку березня ц. р. Та раптом все вщухло після інциденту на китайсько - совєтському кордоні 3-го березня... Навпаки, Москва почала просто запобігати перед „імперіялістами" Заходу: про Берлін совєтська пропаґанда враз „забула"; совєтські дипломати інформували в приятельській формі міністерства закордонних справ західніх держав про те, яка кривда діється СССР від китайських аґресорів; 18 березня розпочалися в Женеві перервані на сім місяців наради конференції в справах роззброєння, при чому совєтські представники вживають там дуже примирливого тону; на дуже короткій, одноденній конференції т. зв. політичного консультативного комітету держав Варшавського пакту, що відбулася 17 березня в Будапешті, не тільки не було чути звичайних нападів на американських й інших західніх „імперіялістів", а, навпаки ухвалено резолюцію з закликом до всіх европейських держав відбути загальноевропейську конференцію для обговорення питань „европейської безпеки і мирної коекзистенції".

Одним словом, Москва знову хапається за „мирну коекзистенцію". З цього приводу одна французька газета іронічно зауважує, що китайці врятували не тільки Берлін, але й політику „мирної коекзистенції".

Конференція держав Варшавського пакту у Будапешті, — це чергова компромітація для Москви. На неї прибули найвищі совєтські достойники з Брежнєвим та Косиґіним і її підготовлялося довший час. На ній мали б бути прийняті п о с т анови про, так би мовити, посилення „дисципліни" в таборі держав Варшавського пакту. В останній хвилі до того добавилося ще одне бажання Москви: її партнери з Варшавського пакту мали б задеклярувати солідарність з СССР проти Китаю і погодитися на висилання хоч „символічних" військових континґентів на совєтсько - китайський кордон.

Та із сподівань Москви нічого не вийшло. Серед учасників конференції виявилися поважні різниці в поглядах, при чому, як повідомляють кореспонденти, найбільшим опонентом Москви була румунська делеґація на чолі з Чаушеску. Та обставина, що сумна роля головування на конференції припала Дубчекові, який мав би у своєму кінцевому слові підкреслювати однозгідність поглядів учасників конференції, не рятує ситуації: всім відомо, що Дубчек не має вже спроможности виступати незалежно...

Як повідомляють кореспонденти, головним чином через спротив румунів в результаті конференції не було декларації солідарности проти Китаю і нічого не постановлено в справі висилки військових одиниць союзників Москви на Далекий Схід. Також не прийнято ніякої постанови про відбуття маневрів військ держав Варшавського пакту на території Румунії, чого віддавна мо нічого не чути про „затіснення" співпраці на мілітарному чи господарському відтинку поміж державами Варшавського пакту. Були тільки загальні фрази про дальше ф у н к ціонування Варшавського пакту і, як головний вислід конференції, пропозиція відбути загальноевропейську конференцію, що являє собою повторення такої ж пропозиції з-перед трьох років.

Не можна думати, що такі мінімальні для Москви результати конференції були спричинені спротивом лише Румунії. Очевидно й інші держави Варшавського пакту не спішаться допомагати Москві в її скрутній ситуації в зв'язку з непорозумінням домагається Москва. Так саз Китаєм. Навпаки, виглядає так, що ці держави використають ситуацію (особливо, якщо совєтсько - китайський конфлікт далі загострюватиметься), щоб позбавитися занадто „тісної" приязни з СССР.

Що будуть робити західньоевропейські держави супроти скерованої до них пропозиції відбуття конференції? Три роки тому цю пропозицію збули більш чи менш скептичним до неї наставленням, вбачаючи в цьому бажання порізнити Західню Европу з ЗСА. Немає підстав думати, що тепер си-

(Закінчення на стор. 3-ій.)

М. Лабунька

НЕОПРАВДАНА ВЕЛИКОДУШНІСТЬ

Заміна правлячого ієрарха Пряшівської єпархії Апостольською Столицею є черговим нетактом супроти українців, поповненим відповідальними кругами в Римі. Останнім часом було їх більше, хоч і не всі вже стали відомі ширшим кругам громадянства.

Єпископові - ісповідникові Кир Василеві Гопкові і тисячам його вірних заподіяно велику моральну кривду, що на неї ні владика, ні вірні не заслужили. Цей прикрий удар прийшов після шиканів, поневірянь і переслідувань, що почалися вже за короткотривалої самостійности Словаччини під проводом президента о. Тісса.

За Апостольськими Правилами, як і за діючим канонічним правом — правлячого єпископа звільняють з його владичого престолу тільки в дуже рідких випадках, таких як: відступство від віри, публічне згіршення вірних чи інші подібні важкі надуживання своєї влади. Нічого такого, очевидно, не було в випадку Преосвященного Кир Василя. Навпаки, був великий моральний капітал ісповідництва та твердости в вірі, що його рідко можна зустріти в наших часах. Не зважаючи на це, владику усунено й замінено іншим, чим позбавлено вірних церковного й релігійного провідника, до якого вони виявили безмежне довір'я і відданість у найбільш неприятливих умовинах.

Таким потягненням ще раз заперечено право на єдність і помісність Української Католицької Церкви, що були стверджені 2-им Ватиканським Вселенським Собором. Рішення цього Собору, потверджені Папою Павлом VI, особливо ті, що відносяться до помісности східніх Церков, послідовно іґноруються Східньою Конґреґацією, що все ще відає справами нашої Церкви. В постановах Собору виразно сказано, що там, де заходитиме потреба, Святіший Отець піднесе до гідности патріярха голову такої помісної Церкви. Ніде немає більшої потреби для цього, як саме в випадку Української Католицької Церкви на сучасному етапі її розвитку; другою великою потребою нашої Церкви під сучасну пору є відбуття чимскоріше помісного синоду. Однак, Апостольський Престіл, а в дійсності Східня Конґреґація, не вважає за відповідне цього зробити чи до цього допустити.

Випадок із Пряшівським Владикою виразно вказує, який шлях намічається для нашої Церкви і її вірних — втілення церковних українських одиниць у структуру церковних організацій державних народів. На практиці це означає позбавлення нашої Церкви права на єдність і помісність та денаціоналізацію її вірних. Не можемо закривати очей на таку політику відповідальних кругів, хто б вони не були. Стосовні потягнення у випадку нашої Церкви належить кваліфікувати такими, якими є,вони в дійсності є, і зайняти відповідне до них становище.

У зв'язку з тим, що сталось у Пряшівській єпархії, ми із здивованням і стурбованням прочитали статтю високопреподобного ієромонаха о. І. В., ЧСВВ: „Преосвященний Ян Гірка, як я його пам'ятаю" („Свобода" з 14 березня 1969 р.). Жалуємо, що шановний автор підписався криптонімом, бо тим самим доводиться дискутувати в поважній справі з людиною, що її прізвище ні нам, ні загалові невідоме.

Дуже похвальна біографія єпископа — номіната Пряшівської єпархії написана цікаво. Автор, як виходить, був товаришем студій Кир Яна Гірки. Але для мерітум справи, себто для вияснення питання, чому саме приготовано українцям такий полічник, — ця характеристика нового владики не важлива. Важливе хіба потвердження автора, що українського єпископа - ісповідника замінено словаком, хоч вірні Пряшівської єпархії в більшості, і то дуже великій — українці, без огляду на те, як би їх хто не називав.

Український читач може і повинен в цьому випадку зробити лише один висновок: що заміна владики на владичому престолі Пряшівської єпархії була зумовлена не релігійними і навіть не церковно - адміністративними, а тільки — політичними причинами. Читач цей ледве чи зможе погодитися з автором статті в його заключеннях, що діяльність нового владики „вийде на славу Божу, на добро св. Церкви та всіх його підданих у Пряшівській дієцезії". Такий свій оптимізм автор базує на тому, що за його відомістю новий владика визначається благородними прикметами, християнськими чеснотами, а особливо побожністю, і на тому, що всі ці добрі прикмети „скріплені життьовим досвідом та ласками (харизмами) Святого Духа, що на нього сплинули під час єпископальної хіротонії".

Автор готовий, як виходить, боронити це, на нашу думку щонайменше невластиве, потягнення Апостольської Столиці, коли каже, що „Ватикан зробив дуже влучний і щасливий вибір, головно беручи до уваги нинішню складну і загострену церковну, національну та соціяльну ситуацію на Пряшівщині". Дозволимо собі завважити, що справа тут, однак, не в особі, а в її національності. Коли ж ідеться про благородні прикмети, християнські чесноти й харизми — ті особливі дари Святого Духа, що їх за вченням Церкви одержує єпископ під час свячень, — то визначався ними й мав їх також Преосвященний Кир Василь Гопко. Додамо, що хіба не в меншій мірі, як будь - який сучасний єпископ, доказом чого є те, що з витривалістю, гідністю і мужністю пройшов довгий і важкий шлях ісповідництва.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Д. Богачевський

ЧИ ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ?

Кожна критично думаюча людина, яка прочитає „Засади співпраці в Управі Американського НТШ", проголошені в „Свободі" 7 березня 1969 р., винесе дуже дивне, а то й прикре враження.

Назовні це звучить дуже гарно, високопатріотично, а то й революційно - героїчно (див. напрямні на будуче, ч. 2) — і відновлення самостійної, соборної, народоправної української держави, і боротьба з совєтською окупацією, і поборювання московського імперіялізму, і боротьба з своїм власним суспільством (чи цілим?), і плянування для тих цілей конференцій, публікацій і т. д.

Той політичний характер посувається так далеко, що визначає точні напрямні і авторитативно вказує дороги, якими маємо йти до тієї політичної мети, а то й таврує тих, які йдуть іншими дорогами. А проте, цього не робить навіть жадна політична партія, хіба авторитативна. Та тут і політик-автор тих засад сам не бачить, що в своєму запалі посунувся задалеко, тож старається те все якось приховати, вставляючи тут і там „строгу науковість", об'єктивність" і т. п. Але все це сказано мимоходом, натяками, і робить враження штучно посадженої квітки, яка ніяк не підходить до свого оточення.

Цими своїми ідеологічно-політичними „Засадами" та напрямними Управа НТШ заходить у конфлікт з вимогами та завданнями науки. Бож найважливішою, а то й найвищою ціллю науки є дослідження о б' є к тивної правди. Для тієї цілі науковці інколи рискують своїм життям. В цьому змаганні до правди науці не можна накидати ні метод, ні правил, ні напрямних. І тут дороги політики і науки розходяться. Наука мусить стояти осторонь від політики, якщо йдеться про справжню науку, а не пропаґанду. Політика може щ о н айвище прохати науковців звернути спеціяльну увагу на ту чи іншу ділянку, розбудувати ту чи іншу галузь знання, але на тому її вплив мусить скінчитися, бо поза тим наука втрачає свій характер. Інша річ, що політика може використовувати висліди науки для своїх цілей. І вона це робить.

І наші „Засади" зовсім правильно звертають увагу на конечність розбудови таких ділянок як історія, мовознавство, соціологія, економіка та філософія. Якщо ж ті політичні „Засади" йдуть далі в чисто політичному напрямку і ставлять якісь догматично - незмінні, ідеологічні напрямні та методи дії, то тим самим діють на шкоду нашої науки і підривають її престиж. Бож, щоб ослабити, а то й знівелювати вартість хоча б і сильного наукового твору, виданого під фірмою НТШ, противник може, покликавшись на „Засади Управи", закинути тенденційність і надати творові характер пропаґанди. І автор „Засад" бачив ту незручність прибрати "строго політичні вимоги та цілі в якусь „строго наукову форму".

Цим можемо пояснити, чому ті „Засади" не написані коротко, ясно та прозоро. В них повно натяків, недомовлень, завуальованих висловів, тож їх можна довільно інтерпретувати та вияснювати.

І так уже самий заголовок можна розуміти по - різному. Можна розуміти, що ті засади зобов'язують лише членів Управи, що вони є напрямними для членів Товариства, а також можна їх розуміти, як напрямні для всієї нашої спільноти, бож і про неї мова.

Далі в тих засадах знаходимо повно завуальованих і туманних висловів про „нищення українськими руками самої ідеї незалежности", про боротьбу „перед власним суспільством проти московського імперіялізму", про „контакти, розклад наукової та політичної еміґрації", про „кризу еміґрації"тощо.

Треба, одначе, завважити, що якщо існує криза еміґрації, про яку говорить Управа в своєму преамблі до урочисто проголошених „Засад", то такого роду засади її не усунуть, а, навпаки, ще більше поширять та розворуднять. А нашу науку здискредитують.

Та коли б ми завдали собі труду і прочитали те, що писав І. Франко про завдання Наукового Товариства ім. Шевченка, — на якого ті „Засади" часто покликуються, — то зразу побачили б, що сам Франко осудив би їх зміст і тенденцію.

Політична тенденційність „Засад" ще сильніше виступить назверх, коли ми будемо їх розглядати на тлі проголошених інших ухвал Загальних Зборів.

Вже та обставина, що Загальні Збори відступили від своєї довголітньої засади і самі не обговорювали та не ухвалювали своїх резолюцій, а відступили це право Управі, вказує на те, що Управа мала вже готовий текст резолюцій, тож не хотіла покликати Резолюційної комісії, щоб та не доповнила якоїсь „єресі".

Далі читаємо, що статут змінено і число заступників голови збільшено з 2-ох до 6-ох, а заступників Управи з 2-ох до 5-ох. Та чи дійсно треба було змінювати статут і покликати аж 6-ох заступників голови?

На це мусимо дати неґа-

(Закінчення на стор. 4-ій)

У КИЄВІ НАРОДЖУЄТЬСЯ ДЕННО ПОНАД 60 ДІТЕЙ

Понад півтора мільйони жителів нараховує тепер місто Київ. Совєтська преса, подає, що денно народжується в Києві 60-63 дитини. Півторамільйоновим жителем Києва був малий Сергійко Гончар, син робітниці фабрики шиття „Україна" Валентини та майстра Механічного Заводу Валентина М. Гончара, який народився в грудні 1968 р. За останні 30 років населення прадавньої столиці України зросло удвічі, але загальний природній приріст українського народу в обставинах окупації стало спадає.

Д-р С. Самбірський

ВРАЖЕННЯ З ЕВРОПИ

(6)

Навіть на дахах високих домів заложено колючі дроти, щоб люди не втікали. І все таки втекло їх багато, між ними коло 30 тисяч поліцистів. За муром по східньому боці побудовано спостережні вежі, звідки поліцисти з кулеметами пильнують кожний відтинок.

Під'їжджають авта та автобуси з туристами. Мовчки, зосереджено оглядають цей парадокс XX століття. Для тих, що знають справи, мур є доказом ще одної поразки комунізму і його невільничої системи.

Урядові чинники в Західньому Берліні уникають всього, що могло б дразнити комуністів, стараються не викликати емоційного напруження серед його людности. Вони чекають на пригожий момент, коли Москва з причини внутрішнього або зовнішнього тиску буде змушена поступитись, і тоді Німеччина об'єднається. Щодо цього великих надій на західніх альянтів вони не покладають.

Східній Берлін

Одного понеділка по полудні вибрався я оглянути Східній Берлін. Поїхав автом з керівником Інституту і двома молодими американськими бизнесменами з Флориди, що саме приїхали з Італії.

Вступ до Східнього Берліна коштує 1 доляр і впускають туди тільки в точно означених п р и кордонних пунктах. Німецькі громадяни мусять мати спеціяльні перепустки. В справі цих перепусток з нагоди свят відбуваються довгі переговори між західньоберлінською і східньоберлінською владою.

Вузькою вулицею під'їжджаємо до Фрідріхштрасе. Тут рогачка, Мур Ганьби і — контроля. Східньонімецький поліцист докладно оглядає авто, чи не веземо якої небезпечної літератури. Заглядає під сидження, до мотора і в баґажник, чи не перепачковуємо якої особи.

Входимо до якогось ніби бараку і віддаємо свої пашпорти. Виповнюємо грошовий формуляр, в якому мусимо подати точно суму грошей, які при собі маємо. Тут зустрічаємо туристів з усіх сторін світу. Одного не пустили, мовляв, Східня Німеччина не має дипломатичних зв'язків з його державою. Між іншим, З С Амереки також їх не мають. З цього виходить, що оглядини Східнього Берліну для американських громадян можуть кожного дня перервати.

Нарешті дістаємо свої пашпорти і виходимо з бараку. Всюди вештаються східньонімецькі поліцисти. Один стоїть з автоматом. Дехто каже, що пашпорти відбирають для того, щоб робити з них фотокопії. Але ніхто з певністю про це не знає.

У Східньому Берліні відразу впадає в очі, що це — інший світ. Тут також багато домів відбудовано, але все ще видно руїни. Направо бачимо велику площу, обнесену дощаним парканом. Там пишався колись прекрасний К а й зершльоє, але по зайнятті Берліну його висадили в повітря. Так само робиться з історичними пам'ятками не-російських народів у Совєтському Союзі. Наліво бачимо дімок. Заглядаємо в його середину: на стінах порозвішувані вінки, присвячені жертвам фашизму. Їдемо далі. На головній вулиці Сталіна, а тепер Леніна, перед нами виринають масивні житлові доми.

„Це майже копія кварталу з Москви, — каже керівник Інституту. — Зовсім московський архітектурний стиль, чужий Західній Европі".

Людей на вулицях мало, до того ж усі вони якісь понурі і бідно зодягнені. Настрій притаманний совєтській тюрмі народів. Поліцисти часто контролюють роверистів.

Проїжджаємо в у лицями Маркса, Енґельса... Всюди червоні пляката. Керівник звертає увагу на просторy площу з трибуною. „З неї промовляв Хрущов, коли було напруження в Берліні", — сказав він.

Зближаємося до чергового совєтського пам'ятника. Над брамою читаємо напис російською мовою: „Вічна слава воїнам совєтської армії, що віддали своє життя в боротьбі за визволення батьківщини від фашистського рабства". До пам'ятника веде довга доріжка. Він являє собою „матушку Росію", що клонить голову перед масивною подобою вояка з мечем, який символізує червону армію. Між „матушкою" і подобою вояка вирита на ґраніті цитата з творів Сталіна. „Це щось капітальне! — каже потиху керівник. — Сталіна проголошено злочинцем, а його гасла красуються тут, у Берліні. Я чув, що Кремль уже хотів якось позбутись цього пам'ятника, бо вириті на ньому вислови Сталіна до певної міри компромітують совєтську владу".

Вертаємося. Хочемо щось купити, але керівник не радить навіть пити тутешньої кави.

Говорю з німкою зі Східнього Берліну. Розмова відбувається сам-на-сам.

„Працюю я і мій чоловік, — каже вона, — і ледве заробляємо на прожиток. Добре, що нема в нас дітей, а то не знаю, як би давали собі раду. Картоплі не маємо вже кілька місяців. Масло й м'ясо на картки. Такі то гаразди! — при цім вона оглянулась. — Вже націоналізують доми й крамниці. Ми ні на кого більше не надіємось, тільки на себе самих. Мур — доказом цього. Москва розібрала була майже всі наші фабрики й вивезла їх до себе. Але помалу-малу ми своєю працею відбудовуємо Східню Німеччину. Наш експорт уже в Европі. З нами починають рахуватися. Відвідуйте нас частіше, не бійтесь нас, ми такі ж люди як і ви".

„Як мешкання?" — запитав я.

— „Мешкання і харчі у нас дешевші, ніж у західній зоні. Біда лише в тому, що їх дуже тяжко дістати. Ауф відерзеен!" — сказала вона на прощання.

Чи бачили ми совєтських вояків у Східньому Берліні? Так, бачили. Всього трьох. Зате з поїзду близько Берліну спостерігав я скупчення совєтських танків і гармат. Совєтські вояки ходять немов на показ у гарних уніформах, з „паґонами" й медалями. „Команда червоної армії старається підбудувати її престиж. Через насилування жінок, відбирання годинників, грабунки й розбої совєтські вояки мають дуже погану марку," — сказав керівник.

Оглядаємо славний колись Берлінський університет, зв'язаний з особою Гумбольдта. Він тепер називається „Університет селян і робітників". Тут викладає відомий знавець Східньої Европи проф. Вінтер, який видав німецькомовні тексти Івана Франка.

„Багато з тих, що відвідують зі мною Східній Берлін, — казав керівник, — виявляють страх перед совєтською зоною. Думаю, що це нездоровий комплекс, бо совєтські чинники якраз і мають на цілі залякати людину. Тому треба бути холоднокровним і спокійним. Західні берлінці радо зустрічаються зі своїми рідними, і ці зустрічі підтримують їх на дусі. Зрештою, не всі тут комуністи, і навіть східньоберлінські поліцисти втікають до західньої зони. Так само західньонімецькі студентські організації вдержують зв'язки з східньонімецькими".

Мені прийшла на думку українська дискусія на тему зустрічей. Німці, поляки, чехи та інші розв'язують це питання конструктивно.

(Далі буде)

МОСКВА ВЕРТАЄТЬСЯ ДО „КОЕКЗИСТЕНЦІЇ"?

(Продовження зі стор. 2-ій)

туація змінилася і що така конференція була б доцільною.

Проте, зміни, і то поважні, таки сталися. Москва, як видно, дуже занепокоєна розвитком подій на Далекому Сході. Перебільшенням було б, звичайно, твердити, що незабаром дійде до збройного совєтсько - китайського конфлікту. Але СССР мусить таку можливість враховувати. І тому він хоче забезпечити себе на всякий випадок збоку Европи і взагалі Заходу. Тому він змінює тон і починає знову говорити про „мирну коекзистенцію".

Чи нинішня постава Москви щира? Щира остільки, оскільки вона почуває себе загроженою деінде і потребує знову „передишки" на Заході. Цей останній повинен зрозуміти, що якраз тепер прийшов час, щоб розпочати говорити з Москвою такою мовою, яку вона лише здібна розуміти: мовою сили і рішучости. В такому випадку Захід зможе одержати не абиякі поступки від Москви. Бож після „передишки", якщо її захистом Москві вдасться направити своє становище, вона знову повернеться до наступу.

Загострення совєтсько-китайських відносин створює нову ситуацію також і передусім для поневолених народів всередині Совєтського Союзу. Вже тепер Москва намагається викликати „ура - патріотичні" настрої серед населення СССР. Скрізь, не виключаючи, звичайно, й України, відбуваються мітинґи, на яких приймаються резолюції з обітницями боронити „велику совєтську батьківщину". Та в поневолених народів Совєтського Союзу ще менше підстав обороняти цю „батьківщину", ніж у сателітних народів комуністичного бльоку. Але це інша тема, про яку треба говорити окремо.

НЕОПРАВДАНА ВЕЛИКОДУШНІСТЬ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Значить, тут знову справа не в особистих прикметах, чеснотах, ані не в харизмах, а в чомусь іншому. Відповідь насувається сама — у певній політичній лінії Ватикану.

Думаємо, що заскоро ще судити про те, яким буде новий владика Пряшева. Можемо сподіватись, що буде він добрим пастирем для своїх вірних, коли йдеться про їхні чисто духові потреби. Інакше й не може бути. Але всі ми свідомі того, що кожний попередній владика Пряшівської єпархії Української Католицької Церкви був у минулому, себто аж до кінця минулого року, не лише релігійним опікуном і душпастирем для своїх вірних, але також чільним провідником цієї вітки українського народу в його суспільному, економічному й передусім національному житті. Ним не може бути й не буде єпископ - словак. Про це чинники, від яких залежало таке призначення, добре знають і, мабуть, так тому й поступили. Потягнення це політичного характеру, і тому боронити його будь-кому з українського боку церковно - релігійними аргументами, скажемо прямо, — ніяк не випадає.

Коли б прийняти такі арґументи високопреподобного о. І. Б., ЧСВВ, тоді українці католики східнього обряду мусіли б погодитися з принципом, що їхніми владиками будуть поляки, у випадку, наприклад, старої української Перемиської єпархії, росіяни у Львові й Станиславові (Івано - Франківське), американські індіяни чи ескімоси у ЗСА і Канаді. Зі становища універсальности Католицької Церкви це було б зовсім оправдано. З українського боку — це було б великодушністю, що не знаходила б собі рівної в сучасному світі.

Постає питання: чи український народ так на батьківщині, як і в діяспорі, готовий на таку односторонню великодушність? Сподіваємось, що ні, бо це був би наш кінець. Тому Пряшівська трагедія повинна спонукати нас усіх до відповідної негайної дії. Вважаємо, що відповідальні українські церковні й суспільно - громадські чинники повинні принаймні засудити цей небезпечний для нашої Церкви й народу прецеденс.

Українці Мельборну взяли участь у збірці на шпиталь для дітей

Мельборн, Австралія. — Українська громада взяла участь у збірці на допомогу великому шпиталю „Юралла" для дітей - калік. Редакція тижневика „Українець в Австралії" вислала свого представника до телефону телевізійної станції канал 9, яка щороку провадить таку допомогову збірку. Крім того, телевізійна станція дала змогу виступити українським мистцям через телевізію впродовж 15 хвилин. Дотепер ще немає докладних вислідів збірки на шпиталь, але перші звіти були цілком позитивні. Крім доброго діла, українці Мельборну використали при тому нагоду для ширення свого національного імени в Австралії.

СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВИ УНСоюзу НА ОКРУЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Вп. Н. Н., Чикаґо: Дякуємо за доброзичливого листа і допис. Надрукуємо. Вашої „Туги" молі ще не з'їли, але вона й далі тужить на столі літературного редактора з уваги на залеглості.

Надія з Яцкевичів

ГРОМНИЦЬКА

Народжена в Ораві, в Західній Україні, 5-го грудня 1896 року, абітурієнтка Українського Дівочого Інституту в Перемишлі з 1912 р., колишня студентка Університету Львова з 1914-1915 р., учителька й бібліотекарка по професії, вдова по бл. п. Ізидорові Громницькому, учасниця Визвольних Змагань, відома українська патріотка, прихильниця Державного Центру Української Народньої Республіки, Укр. Соціялістичної Партії та різних громадських установ, відійшла у Вічність 11-го березня 1969 р., около 3-ої год. ранком у Дейвідзон, Саскачеван.

Вічна Їй Пам'ять!

Роман Громницький, син
д-р Віра Кос і Люба Мармаш з родиною, сестри

З жалем повідомляємо всю Українську Православну Спільноту, що вранці 21-го березня 1969 р. відійшов у Вічність

ЙОГО БЛАЖЕНСТВО, БЛАЖЕННІШИЙ

НІКАНОР

Архиєпископ Київський і Чигиринський та Митрополит Української Автокефальної Православної Церкви.

Заупокійні Служби Божі відбулися в суботу і неділю, 22-го і 23-го березня 1969 р. в Катедрі Св. Тройці в Ню Йорку.

На 9-ий день смерти, в неділю, 30-го березня ц. р. після Служби Божої, в тій же Катедрі буде відправлена

ПАНАХИДА

НАСТОЯТЕЛЬ І ПАРАФІЯЛЬНА РАДА

УПРАВА 83-го ВІДДІЛУ УНС ім. ІВАНА ФРАНКА в ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

повідомляє, що

в неділю, 30-го березня 1969 року

в КАТЕДРАЛЬНОМУ ХРАМІ УПЦЕРКВИ при 6740 Н. 5-ій вул. у Філядельфії, Па. о год. 11:45

буде відслужена

ПАНАХИДА

за Душу основоположника Відділу і вельми заслуженого союзового і суспільно-громадського діяча

сл. п.

РОМАНА КАРБІВНИКА

Панахиду відслужить Митроф. прот. Степан БІЛЯК. До участи в Панахиді запрошується Членів Відділу, Приятелів і Знайомих Покійного.

УПРАВА ВІДДІЛУ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 24-го березня 1969 р. упокоївся в Бозі наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДО І ПРАДІД

бл. п.

СТЕПАН ГАРАСЕВИЧ

проживши 84 роки

Тіло Покійного знаходиться в Hempstead Funeral Home, 89 Peninsula Blvd., Hempstead, L.I., де в середу, 26-го березня 1969 р. о год. 8-ій веч. в каплиці буде відправлена ПАНАХИДА.

ПОХОРОН — в четвер, 27-го березня 1969 р. о год. 8:30 р. з того ж похоронного заведення (похороном займається Wm. Stachurski Funer. Dir.) до Української Православної Церкви св. Михаїла в Юніондейл на цвинтар Mt. Olivet, Maspeth, L.I.

В глибокому смутку:

дружина — АННА
донька — АННА МАСТАЛЯР
2 внуків і 2 правнуків

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність дня 29-го грудня 1968 року наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, БРАТ І ШВАҐЕР

бл. п. МАРІЯН ПОПЕЛЬ

абсольвент Української Католицької Богословської Академії у Львові.

В тяжких хвилях, що їх прийшлося нам переживати, щирі вияви співчуття і поміч виявили нам наші Рідні, Приятелі і Знайомі, яким висловлюємо цією дорогою нашу щиру подяку.

В першу чергу складаємо щиру подяку Високопреподобному парохові церкви св. Покрови в Бронксі о. Сотерові Голикові, ЧСВВ за відправу Парастасів, похоронних відправ і відпровадження Тіла Покійного на місце Вічного Спочинку.

Щиро дякуємо Всечеснішим Отцям: Ярославові Кекішові, Євгенові Мацелюхові і Зиновієві Павловичеві за відправи Парастасів і участь у похоронних відправах.

Рідним, Приятелям, Сусідам і Знайомим Покійного за зложення вінків при домовині, пожертви на Богослужби і пожертви замість квітів на могилу Покійного, на наші національні, церковні і харитативні цілі — щире спасибі.

Зокрема сердечна подяка Рідні мойого Найдорожчого Мужа Маріяна, а саме Оксані і Дам'янові Ліщинським та Любі і Левкові Коленським за приготування тризни у своєму домі.

Високоповажаним Паням — Членкам 82-го Відділу СУА в Бронксі, щира подяка за численні пожертви на Служби Божі, пожертви замість квітів на могилу Покійного і участь в похороні.

З глибини душі дякуємо Всім, що взяли участь в Заупокійних Богослужбах і похороні.

За точну і совісну обслугу похоронного заведення Петра Яреми, складаємо належну подяку.

Дружина — НАДІЯ
Син — ЮРІЙ
ДАРІЯ ГАВРИЛЮК — сестра в Монтреалі
Проф. БОГДАН і МАГДАЛИНА ПОПЕЛЬ — брат в Чикаго
Проф. СТЕПАН і ВАЛЕНТИНА ПОПЕЛЬ — брат в Фарґо, Н. Д.
Д-р ОРЕСТ і БОГДАННА ПОПЕЛЬ — братанич в Чикаго
Рідня в Америці, Україні і Арґентині

Замість квітів на могилу

бл. п. інж. Осипа Стойкевича

бувшого довголітнього дир. Кооперативного Союзу у Зборові, ревного працівника Т-ва *Сільський Господар*, Українбанку, Філії Просвіта, Рідної Школи, Хліборобського Вишколу Молоді та багато других Організацій Зборівщини — складаємо 27.00 долярів на Український Католицький Університет у Римі, а Високоповажаній Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА ЗБОРІВСЬКОГО КОМІТЕТУ
ТОРОНТО — КАНАДА

КОМІТЕТ ДЛЯ ВШАНУВАННЯ ПАМ'ЯТІ

по бл. п. проф. Гнатові Мартинцеві

Незабутньому нашому виховникові і приятелеві прохає бувших Учениць, Учеників та Приятелів, складати пожертви на адресу: Julia Wertyporoch, 135 North 8th St., Brooklyn, N.Y. 11211.

Зібрані гроші будуть розділені на церковні та харитативні цілі, для яких Покійний посвятив ціле своє життя.

ЗА КОМІТЕТ:
М. Гординська, голова — Ю. Вертипорох, скарбник

ЧИ ПРАВИЛЬНИЙ ШЛЯХ?

(Закінчення зі стор. 2-ій)

тивну відповідь. Бож так, як досі, коли треба було репрезентувати НТШ десь подалі, то голова делеґував голову місцевого осередку, а то й одного із членів Товариства, і все було добре — і так буде надалі. А другий заступник голови ніколи не мав нагоди головувати на засіданнях Управи, про які були звідомлення. Тут треба завважити, що і в уряді держави вистачає одного віцепрезидента, і ніхто не збирається збільшувати це число.

Так само вповні вистачало існуючих досі двох заступників членів Управи, і рідко коли покликувано того другого. Та якщо ми уважно перестудіюємо склад членів заступників голови та заступників членів Управи, то мимоволі насувається на думку, що в даному випадку рішали не наукові вимоги Товариства, а виключно політичні моменти. От прямо порозумілися дві „братні" організації, тож відповідно до того треба було створити місце в Управі.

Це порозуміння само собою є позитивне явище, але його правильна реалізація має відбуватися в політичних організаціях, а ніяк в науковій. А сила і значення НТШ полягала і може полягати тільки в науковій, а не політичній ділянці. Це його найважливіше завдання, і воно, відповідно поставлене, дасть найбільше політичних користей, більше як усякого роду демонстрації, декларації, пропаганда.

Не кажу вже про толерантність, пошану чужої думки і т.п., бо на цю тему наша преса стало щебече, але ні вона, ані політичні діячі тим зовсім не переймаються.

Цікаво, що ті „Засади" схвалено „одноголосно".

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2

• *З Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку* повідомляють, що в п'ятницю 28 березня ц.р. виступлять молоді співаки й співачки та піяністи й піяністки, особливо обдаровані талантом. Це учні й учениці Українського Музичного Інституту з кляс К. Таранової, Є. Крахна і Л. Горницького. Виступатимуть: Христина Ступник, Антін Юрків, Оксана Борбич, Богдан Сохан і Христя Коленська. Таким чином це буде Вечір Молодих Талантів. Початок о год. 8 веч.

ВІСТІ З ТОРОНТА

УСПІШНИЙ КОНЦЕРТ „ПРОМЕТЕЯ". 2-го березня в новій залі Українського Культурного Центру, 85 Крісті вул. заходами Осередку СУМ, відбувся успішний концерт його мистецьких ансамблів: чоловічого хору „Прометей", дівочого хору „Діброва" та танцювальної групи „Верховинці". Диригентом хорів є відомий диригент мгр. В. Кардаш, акомпаніяторками Марта Кравців-Барабаш і Галя Безхлібник. Керівником танцювальної групи є Ярослав Клунь. Вже вчасно перед початком концерту понад тисячу осіб заповнило велику залю. Велике число охочих взяти участь у концерті з жалем мусіли з браку місця вертатися домів. Всі три ансамблі вив'язалися із своїх завдань прекрасно, виконуючи свої добре підібрані і на високому рівні точки програми. На бажання громадянства цей концерт був повторений із таким самим успіхом у суботу 15-го березня ц.р.

ПЕРЕДВЕЛИКОДНІЙ БАЗАР. Комітет Пань при Т-ві Дім для старших у Торонті, влаштовує передвеликодній базар з часом 30 березня від 2-6 год. в приміщеннях пансіону при вул. 35 Гай Парк Ґарденс. Під час базару будуть показані для розіграння й продажу вишивки, писанки, квіти та інше. Комітет пань під проводом голови М. Навроцької і Н. Козій, пресової референтки, докладають всіх старань, щоб базар увінчався найкращим моральним і матеріяльним успіхом. Дохід призначений на будову нових приміщень Т-ва для старших.

НАРАДА ОРГАНІЗАЦІЙ У СПРАВІ ПАТРІЯРХАТУ. Заходом Комітету оборони традицій Української Католицької Церкви відбулася тут 27 лютого ц.р. у приміщеннях УНДому при вул. Ліппінкот, нарада організацій у справі посиленої акції за Український Католицький Патріярхат. В нараді взяло участь 36 осіб, які заступали різні організації. Нарадами проводив д-р Ю. Пелех, вступну доповідь на тему „Як виглядає справа існування Української Католицької Церкви" виголосив проф. д-р П. Біланюк. Після доповіді відбулася дискусія, в якій дискутанти висловлювали свої думки, одобрюючи заходи комітету зактивізувати справу Патріярхату на ціле наше суспільство, починаючи нашими церковно-національними організаціями, духовенством на чолі з Єпископами і Митрополитами. Управа Комітету робить заходи для створення ширшої Ради Представників світських організацій. У тяжкий час для нашого народу і української Католицької Церкви, всі ми мусимо, з'єднавшись у одну сильну цілість, виступити в її обороні перед своїми і чужими „воріженьками".

ВІДВІДУВАННЯ РІДНИХ ШКІЛ. За ініціятивою Управи Спілки Українських Журналістів Канади, редактори торонтонської української преси почали організовано відвідувати українські Рідні Школи і Курси Українознавства. Метою відвідин докладніше познайомлення з нашим шкільництвом. Першою, що її відвідали представники СУЖ, була Святоиколаївська Школа при вул. Белвудс. Школа має учнів і курсантів 672. Складається з шести-клясової Рідної Школи і п'яти-річних курсів українознавства середньошкільного типу. Має свій модерний шкільний будинок і є одною із зразкових українських шкіл нашого міста. Директором школи є М. Федак, директором курсів українознавства мгр. Я. Зорич. Так Рідна Школа, як і Курси Українознавства, і[illegible]ючи при одній з найкращих і найбільших наших парохій, мають повну її піддержку, зокрема її пароха всеч. о. д-ра Б. Липського.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ОУПК. В суботу, 19 квітня ц.р. в год. 6-ій вечором у приміщенні Святомиколаївської Школи при вул. Белвудс відбудуться річні загальні збори відділу Об'єднання Українських Педагогів, а рівночасно по їх закінченні відбудуться такі ж річні загальні збори Головної Управи Об'єднання Українських Педагогів. В заклику голови Головної Управи ОУПК п-і К. Палій, і голови відділу М. Федака проситься про участь всіх членів та гостей. Великі завдання Об'єднання вимагають направду більшого зацікавлення всіх, кому виховання і збереження нашої молоді лежить на серці. У рядах цього учительського Об'єднання не повинно б забракнути нікого з наших педагогів.

СВЯТО ПРАВОСЛАВІЯ. Місійна Станиця Української Православної Церкви влаштувала у суботу 1-го березня Свято Православія. По відправленій Архиєрейським чином вечірні в катедрі св. Володимира відбувся в залі цієї ж церкви концерт, який вступним словом відкрив о. прот. М. Боднарчук. Доповідь „Православіє в сучасному" прочитав Архиєпископ Михаїл. В концертовій частині участь брали: збірний хор СУМК Східньої Канади під диригентурою Нестора Олійника, хор „Молода Україна" філії ОДУМ у супроводі ансамблю бандуристів під диригентурою Валентини Родак, хор церкви св. Івана з Ошави під диригентурою о. Р. Панченка, хор церкви св. Димитрія під диригентурою Н. Олійника. З декламаціями виступали: Борис Мельник — „Із образом Христа" В. Дубини, В. Бабенко — „Свята Служба в лісі" Митрополита Іларіона. Подяку склав інж. П. Родак. Заля була по береги заповнена, а програма концерту була достойним і величавим відзначенням Свята Православія. Варто відмітити велику участь молоді.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ УНС. У неділю 9 березня ц.р. у пополудневих годинах у залі церкви св. Покрови відбулися чергові загальні збори відділу ч. 408 ім. Митр. Шептицького. Зборами проводила президія в складі всеч. о. проф. В. Жолкевич — голова, В. Бамбурак — секретар. По звітах, дискусії і уділенні абсолюторії, обрано нову управу, яку знову очолив заслужений громадський діяч д-р К. Ващук. Секретарем став І. Курман. Участь у зборах брали представники Головного Уряду УНС.

В. Дідюк

НАДЯ МАРІЯ ОСТАПЮК

(Посмертна згадка)

16-го лютого 1969 р. блискавкою розійшлась в Маямі страшна вістка про те, що Надя Остапюк згинула трагічно в автомобілевій катастрофі. Ця жахлива подія болюче вразила в першу чергу родичів, брата та сестру. Її нагла смерть викликала теж щире співчуття не лише нашої маямської громади, але й багатьох чужинців, головно молоді, яка її знала й любила.

Надя Марія Остапюк

Надя народилася в Тернополі в 1943 р. Разом з родичами перейшла скитальський шлях і в 1950 р. прибула до Маямі. Тут закінчила середню школу (гайскул) і джуньйор коледж. Вона брала живу участь в громадському житті. Належала до МУН-у, до 368 Відділу УН-Союзу, танцювального гуртка, співала в церковному хорі, виступала на різних національних імпрезах. Завдяки своїй скромній і милій вдачі з'єднала собі прихильність і любов усіх тих, хто її знав. Любила квіти, природу, багато малювала, в чому находила мистецьку насолоду і душевне заспокоєння. Велике число приявних на панахиді і похороні та багато квітів, вінків, серед яких лежала її труна, були виявом великої любови і щирого співчуття для покійної.

Несподівана смерть скосила Надю неначе квітку, що була у повному розквіті життя. Спи, Дорогенька Надю, вічним сном, нехай присниться Тобі Україна, яку Ти так любила і мріяла відвідати. Нехай земля чарівної Флориди, Твоєї другої батьківщини, буде Тобі легкою!

Щоб хоч частинно вшанувати пам'ять Надії, зложили земляки, приятелі 102 долярі на добродійні цілі, з чого призначено на Катедру Українознавства при Гарвардському університеті 90 долярів і 12 долярів на видавничий фонд ОПДЛ.

Список жертводавців: $15 — д-р Михайленко; по $10 — О. Дрозд, М. А. Івашко, М. Ракош, д-р Ю. М. Тершаковець, Вол. Трач; по $5 — п. Войчук, М. Венгльовська, Ю. Вишневська; по $3 — М. Болюх, Б. Сперкач; по $2 — п. Ґелембин, А. Максимович, Ф. Пелехатий, П. Стасюк, А. Яблонська; по $1 — п. Голуб, М. Ждан, І. Костів, К. Івашко, п. Онуфрій, А. Рій.

Панель середньошкільників

В суботу, 29-го березня в 2-ій год. по пол. в Loeb Student Center, New York University при Washington Square Park South, відбудеться інформаційний панель для середньошкільників

На панель, який влаштовує Нюйоркська Студентська Громада, запрошені студенти з різних коледжів, і молоді українські професіоналісти. Вони будуть інформувати про різні можливості вищих студій, фінансової допомоги та стипендій. На підставі власного досвіду студенти будуть давати поради про вибір коледжу, вступні іспити і т.п. До диспозиції будуть бюлетені та аплікації.

Студентам залежить на тому, щоб якнайбільше української молоді продовжувало студії в університетах. Велике число людей з високою освітою може скріпити українську спільноту в цій країні.

Студенти середніх шкіл другого і третього р., повинні цікавитися можливостями дальших студій.

У другій частині панелю виступлять молоді професіоналісти, які будуть доповідати про потрібні студії і можливості, праці в різних ділянках. Ця частина панелю напевно викличе зацікавлення у тих студентів коледжів, що ще не вибрали собі професії.

Цей панель є частиною Освітньої Конференції, яку Студентська Громада влаштовує в неділю, 30-го березня в год. 2-ій по пол. у великій залі Народного Дому в Ню Йорку (140 Друга Евеню). В програмі заплановані доповіді про українське шкільництво в Америці і дискусія. Студенти запрошують учителів, батьків, провідників молодечих організацій, і всіх українців, що зацікавлені проблемою виховання української молоді.

Н. Н.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 30-го БЕРЕЗНЯ 1969 р.

ШИКАГО, Ілл. Річні загальні збори 114 Відд. ім. св. Володимира, о год. 11:30 перед пол. в парохіяльний залі св. Володимира при 2250 В. Кортез вул. Приявність всіх членів обов'язкова. Якщо на визначену годину не явиться приписана статутом кількість членів, то Загальні Збори проходитимуть важно на годину пізніше при всякій кількості приявних. — М. Нікольс-Ткачук, предс., В. Бережан, секр.

Розшуки

АНТІН ПОЛИВКА
з Торгановичі, пов. Самбір, тепер: 719 E. 9th St., New York, N.Y. 10009, просить
ЮЗКА СКАЛЕЦЬКОГО
з Волі, пов. Самбір, що у рр. 1948-49 був у Мюнхені, а тепер має бути у ЗСА або Канаді, відозватися на вище подану адресу. Хто небудь знає адресу Юзка Скалецького, хай ласкаво подасть її Антонові Поливці.

ТАРЗАН, Ч. 6156. Чужинець картає Тарзана...

Ти мусиш допомогти мені! Ти живеш тут, як якийсь дивний, голий дикун. Але я вважаю, що ти є добрим чоловіком. Ти врятував мені життя. Тепер ти мусиш врятувати те, задля чого я жив!

Не може бути правдивого мира, навіть тут, для тебе і хлопця. Коли всі інші добрі чоловіки й жінки будуть вбиті або поярмлені бактерійною і газовою зброєю! Тільки тисячна частинка одного грама з одного роду їхньої зброї, скинена до кратеру цієї долини, перетворила б тебе в люнатика без мізку!

Пляни злющих вчених можна тільки тоді внеможливити, коли я завезу ці мікрофільми до Вашингтону. Швидко! Як добрий чоловік — ти мусиш мені помогти!